

UGLEDNICI IZ SPLITSKOGA RODA BULATA

UDK: 929Bulat(497.583Split)
Primljeno 22. IX. 2017.
Izvorni znanstveni rad

MILAN IVANIŠEVIĆ
Kneza Višeslava 16
21000 Split, HR

Autor je bio potaknut pogrešnim navođenjem rodbinskih veza u dosadašnjim proučavanjima splitskoga roda Bulat. Protumačio je rodoslovlje dijela šibenske i splitske grane roda. Autor je izabrao one dijelove grana koje su, po njegovu izboru, imale uglednike. To su: Gajo Filomen (1836. – 1900.), Gajo (1867. – 1927.), Anka (1899. – 1987.) i Edo (1901. – 1984.).

Ključne riječi: Split, Šibenik, rod, Bulat, uglednici u rodu

Ovo je proučavanje potaknula zbrka koju su neki prijašnji proučavatelji stvorili u svojim pogrešnim navodima o uglednicima iz roda Bulata, bilo u navođenju imena i životnih nadnevaka pojedinca, bilo u podatku o njihovoj rodbinskoj vezi. Rodoslovlje Bulata potvrđuje točne podatke, pa je ono temelj konačnom nabranju o pojedincu i njegovim rodbinskim vezama.¹

Splitski rod Bulata ima u prošlosti grane rasprostranjene u dva prostora. Najstarije mjesto je Šibenik. Antun Bulat i Antica Luini imaju prvorodenca Ivana Antuna, rođenoga 23. lipnja 1752. Drugorođeni Matej Jeronim (5. rujna 1753.) nastavlja rod. On je trgovac i vjenčan oko godine 1777. Najprije mu je rođena kći Antica (22. listopada 1777.), a potom sinovi Vinko (6. kolovoza 1779.) i Ivan (15. veljače 1784., svećenik, umro 31. svibnja 1832.), kći Katarina (18. travnja 1786.), sinovi Andrija (13. veljače 1788.), Franjo (29. siječnja 1790.) i kćeri Marija (23. kolovoza 1794.) i Katarina (8. veljače 1797., udana 10. siječnja 1820., muž Julije Pini, umrla 7. prosinca 1868.). Rod nastavlja:

Vinko (posjednik, vjenčan 4. veljače 1804., umro 11. prosinca 1863.), Andrija (posjednik, vjenčan 25. veljače 1813., umro u Kninu 14. studenoga 1862.) i Franjo (pravnik, vjenčan u Visu 23. veljače 1819., umro u Zadru 23. ožujka 1872.; radio u Zadru, Visu, Makarskoj, Supetru i konačno u Zadru). Vinkovu (1779. – 1863.) granu roda nastavljaju: Ivan Krstitelj (2. siječnja 1816., vjenčan 7. veljače 1850. i 23. rujna 1866., umro 30. srpnja 1892.), Franjo (21. prosinca 1817., vjenčan 4. ožujka 1848. i 11. veljače 1863.), Matej (12. rujna 1819., vjenčan 3. rujna 1846., umro 7. kolovoza 1855.) i Andrija (4. studenoga 1821., vjenčan 9. veljače 1850.). Andrijinu (1788. – 1862.) granu nastavljaju: Antun (1. prosinca 1816., vjenčan u Visu 22. veljače 1852., umro u Splitu 6. rujna 1888.), Franjo (12. siječnja 1818., vjenčan u Kninu 28. siječnja 1849.), a nema podatka o vjenčanju ili smrti Alojzija (9. srpnja 1830.).

Franjina (1790. – 1872.) grana prenosi rod u Split. Franjo je vjenčan u Visu 23. veljače 1819. Žena mu je Vinka Jakša Farolfi iz Visa (20. ožujka 1801., umrla u Zadru 23. listopada 1885.). Prvorodeni je sin Matej (Vis, 13. prosinca 1819., vjenčan u Zadru 5. listopada 1846., nema podatka o smrti koja je bila poslije 1891.). U dječjoj su dobi umrli Vinko (Makarska, 21. srpnja 1821. – 22. srpnja 1822.) i Henrik (Makarska, 19. listopada 1822. – 28. veljače 1826.). Kći Alojzija (Makarska, 30. ožujka 1824. – Split, 9. svibnja 1905.) opatica je klarisa, a o sinu Ivanu (Makarska, 22. lipnja 1826.) nema podataka. Kći Nikolina (Supetar, 20. rujna 1829. – Split, 3. rujna 1918.) nije udana. Nasljednike su imali sinovi Antun (Supetar, 5. lipnja 1831., vjenčan u Zadru 12. lipnja 1859., umro u Splitu 26. travnja 1905.) i Eduard (Supetar, 10. lipnja 1833., vjenčan u Zadru 6. listopada 1860., umro u Splitu 4. studenoga 1917., ukop 6. studenoga u Sustjepanu; nadgrobnna ploča prenesena u Lovrinac; natpis: Obitelj | Eduard : Ana Bulat | i | njihovi nasljednici). Nasljednika nije imao **Kajetan (Gajo) Filomen**, rođen u Supetru 4. siječnja 1836., umro u Beču 9. lipnja 1900., ukop 15. lipnja u Sustjepanu. Nadgrobnni je spomenik s reljefom Bulatova poprsja, djelom Ivana Rendića, postavljen 1. studenoga 1902., a natpis ističe: DR GAJI F. BULATU | HRVATI.

Slijedom temeljne odrednice ovoga proučavanja, isticanja uglednika u rodu Bulata, slijedim samo onu rodoslovnu granu u kojoj sam izabrao uglednike. To je grana koju je započeo Eduard (1833. – 1917.), stariji brat Gaje Filomena. On je viši financijski savjetnik. Vjenčan je u Zadru 6. listopada 1860., a mladenka je Anna Lago, kći Valentina iz Portugala, rođena 18. srpnja 1840. u Ko-

toru, umrla 8. kolovoza 1923. u Splitu. Njihova su djeca: Marija (Zadar, 15. srpnja 1861. – Split, 24. veljače 1931.; vjenčana u Splitu 26. studenoga 1894., muž Krunoslav Musanić), Eugenija (Zadar, 23. travnja 1863.; nema drugih podataka), Valentin (Zadar, 24. veljače 1865. – Zadar, 10. prosinca 1867.), **Kajetan (Gajo)** [Zadar, 8. lipnja 1867. – Split, 21. ožujka 1927., ukop 23. ožujka u Sustjepanu], Katarina (Split, 17. srpnja 1869. – Split, 24. kolovoza 1870.), Silvije (Split, 13. studenoga 1873. – Beograd, 15. rujna 1928.) i Vladimir (Split, 9. kolovoza 1878.; nema drugih podataka).

Gajo ima troje djece. Prvorodena je kći **Anka** (Split, 3. kolovoza 1899. – 16. siječnja 1987.). Drugo je dijete sin **Edo** (Split, 17. veljače 1901. – Buenos Aires, 28. lipnja 1984.) i treće je dijete sin Tomislav (Split, 14. siječnja 1903. – negdje u Argentini).

GAJO FILOMEN (1836. – 1900.)

Gimnaziju je završio u Zadru, školske godine 1852./1853. Studirao je pravo u Grazu i Padovi, a godine 1858. doktorirao je u Padovi. Godine 1859. počinje službu tajnika u zadarskoj Trgovačko-obrtničkoj komori, a u uredu Špira Petrovića priprema se za odvjetništvo. Špiro uskoro ulazi u novi Dalmatinski sabor, izabran u Zadru na listi tada nastale Autonomaske stranke (*Partito Autonomo*) i Sabor ga izabire za predsjednika. Bulat je u drugoj velikoj stranci, Narodnoj stranci, koja je u Dalmaciji nastala s pripremanjima rada Dalmatinskoga sabora u Zadru, utemeljena carskim patentom 26. veljače 1861. Narodnjaci su u prvim izborima za Sabor dobili dvanaest zastupnika, niti jednoga u Splitu. Prva je sjednica Sabora bila 6. travnja 1861. Splitski su narodnjaci savjetovali pokretanje stranačkih novina Natku Nodilu (Split, 31. kolovoza 1834. – Zagreb, 21. svibnja 1912.), koji je u Splitu bio gimnazijski suplent od 31. kolovoza 1861. do konca veljače 1862. Nodilo se tada preselio u Zadar i 1. ožujka 1862. pokrenuo na talijanskom *Il Nazionale* s dodatkom na hrvatskom Prilog k Narodnom listu. U Listu je Bulat povremeno surađivao. On je godine 1862. postigao pravo vođenja odvjetničkoga ureda i počinje raditi u Supetru. U Zadru je 4. veljače 1862. vjenčan. Mladenka je Katarina Baša, kći trgovca Andrije iz Splita i Elizabete Morali iz Klisa (vjenčani 2. kolovoza 1827.), rođena u Splitu 15. prosinca 1843., umrla u Splitu 13. siječnja 1920. i ukopana 15. siječnja u Sustjepanu.² Bulat godine 1865. otvara odvjetništvo u Splitu. Sudjeluje u radu Slavjanske narodne čitaonice, otvorene u kući Andrić na Rivi 30. rujna 1862. U Čitaonici

je godine 1868. pokrenuta zamisao utemeljenja Prve pučke dalmatinske banke, pa Bulat sudjeluje i u tom naumu koji je ostvaren otvaranjem Banke 1. veljače 1871. u kući Karaman kod Bolnice. Bulat sudjeluje u poslovima utemeljenja Društva Slavjanski napredak 5. kolovoza 1873. Od rujna 1874., kada Kosta Vojnović (Herceg Novi, 2. ožujka 1832. – Dubrovnik, 20. svibnja 1903.) odlazi iz Splita u Zagreb (19. rujna tiskano je izvješće o predavanju u splitskoj Čitaonici, a već je 13. prosinca ukoren zbog govora zagrebačkim studentima prava), Bulat vodi Narodnu stranku. Kada godine 1875. Vid Morpurgo (Split, 7. svibnja 1838. – Split, 31. siječnja 1911.), član Stranke, pokreće prvu parnu tvornicu opeka u Dujmovači, u odboru je i Bulat. Izbori za Sabor obavljani su u studenome 1876. i tada je Bulat ušao u Sabor i ostao do smrti. Od 1889. do 1895. bio je zamjenik predsjednika, a od 1896. do smrti bio je predsjednik. U Splitu i dalje sudjeluje u javnim poslovima, pa tako i kad je utemeljena Narodna glazba (tiskana vijest 17. veljače 1877.). Tada je nastojao oslabiti autonomaše, najprije kroz pronalaženje protuzakornosti društva *Associazione Dalmatica* koje je 22. svibnja 1865. utemeljio načelnik Antonio Bajamonti (Split, 18. rujna 1822. – Split, 13. siječnja 1891.). Bulat je svoje izvješće sastavio 7. srpnja 1877. i tiskao uz 55. broj Narodnoga lista. Od 7. listopada 1879. on je među devet članova Predstavničkog doma Carevinskog vijeća iz Kraljevine Dalmacije. Nisam našao potvrdu odluke iz godine 1880. o postupnom uvođenju hrvatskoga kao nastavnog jezika u obje splitske gimnazije, pa ubrajam ovaj podatak bez opširnijega tumačenja. U Splitu je Bulat iskoristio nered što su ih 14. i 17. kolovoza 1880. učinili članovi Bajamontijeve streljačke družine (*Società dei bersaglieri*), posebno nad vojnicima 22. pješačke pukovnije baruna Webera kojima je zapovijedao veoma ugledni pukovnik, poslije podmaršal Petar Hranilović Cvjetašin (Sošice, 1833. – Zagreb, 20. travnja 1904.). Tada je pukovnija slavila drugu obljetnicu pobjede u borbi za Banju Luku (14. kolovoza 1878.) u kojoj je, zajedno s borbom za Ključ, poginulo 19, ranjeno 181 i nestalo 37 Dalmatinaca. Narodni list u broju 67. od 28. kolovoza potiče vlasti na izricanje zakonske kazne načelniku Općine i Vijeću. Zemaljski odbor to prihvaća 11. rujna, a Namjesništvo 31. listopada raspušta Vijeće koje 7. studenoga predaje vlast komesaru (do 17. travnja 1882. Alessandro Nallini, potom do 9. studenoga 1882. Emil Ragazzini). Tako je završila Bajamontijeva vlast. Komesar u srpnju 1882. priređuje izbore u kojima pobjeđuje Narodna stranka s 28 članova. Općinsko je vijeće prvu sjednicu imalo 28. listopada kada je izabrana općinska uprava koja će svečano

početi rad 9. studenoga 1882. Načelnik je Dujam Rendić Miočević (Split, 4. siječnja 1834. – Split, 29. rujna 1915.), a Bulat je prisjednik. Bulat je kroz oba doma Carevinskog vijeća uspio postići uvođenje krajevnih jezika u Dalmaciji i Istri u postupak sudovanja. Novi sadržaj članka 14. zakona iz 1815. čitatelj može vidjeti na tiskanoj fotografiji jedine stranice Zakona od 25. svibnja 1883. Splitski su narodnjaci pokrenuli novine *Narod*. Prvi je broj tiskan u srijedu 9. siječnja 1884., a list je tiskan svake srijede i subote. Trajao je jedanaest godišta. Posljednji je broj u tom godištu 51., a tiskan je u subotu 30. lipnja 1894. Nastavak je u novinama *Jedinstvo* u utorak 3. srpnja. Bulat je načelnik Općine od 1885. do 1893. On je dovršio dugotrajni naum uređenja Općinskog doma, sjedišta općinske uprave, na Narodnom trgu. List *Narod* javlja 1. listopada 1889.: *Ovih dana započele su pripreme za radnje preuredjenja općinskog doma na gospodskom trgu. Unutarnji dio polače bit će uredjen na način, da će odgovarati potpuno potrebam ureda, a imat će na prizemlju prikladnu dvoranu za sjednice općinskog Vijeća. Façada prama gospodskom trgu bit će uredjena na gotičku.* Svečani početak rada u novom prostoru opisujem također po novinskoj vijesti u *Narodu*: *Jučer* [31. srpnja 1890.], *na 11 i po sahata prije podne, čim je dovršila svečana služba božja u stolnoj crkvi, krenuše u naš ponovljeni Općinski Dom predstavnici sviju građanskih i vojničkih oblasti.* Bulat je nastojao, vjerojatno ne samo po stranačkom usmjerenju, javno pokazati povezanost s banskom Hrvatskom, pa je sa splitskim uglednicima i brojnim građanima pošao vidjeti Gospodarsko-šumarSKU jubilarnu izložbu Hrvatsko-slavonskoga gospodarskoga društva u Zagrebu. Izložba je bila otvorena 15. kolovoza 1891. Splitsani su doputovali 25. kolovoza i bili izuzetno svečano dočekani, a 26. kolovoza je otkriven Rendićev spomenik Andriji Kačiću Miošiću, pa je Bulat bio među govornicima.³ Tada se dao fotografirati zajedno sa zagrebačkim gradonačelnikom, liječnikom Milanom Amrušem (Brod na Savi, 1. listopada 1848. – Zagreb, 26. svibnja 1919.) koji je dva puta upravljao glavnim gradom: od 1890. do 1892., kada ga je vlast smijenila jer je odbio poći Caru na poklon, i od 1904. do 1910. Načelnik je Bulat vodio i poslove gradnje novoga Općinskoga kazališta. Opet je vijest tiskao *Narod*: *Milo nam je prenieti iz »Smotre« sliedeću viest: »Kako doznajemo iz pouzdanog izvora, Vrhovnom odlukom od 25. siečnja ove godine dopušteno je Spljetskoj općini da podigne u Spljetu stalno pozorište po osnovi od vlasti odobrenoje.« Bilo je i vrijeme!* Kazalište je otvoreno u subotu 6. svibnja 1893.

GAJO (1867. – 1927.)

Klasičnu je gimnaziju završio u Splitu, školske godine 1884./1885. Studirao je pravo u Zagrebu, Beču i Grazu, a doktorirao u Grazu. Poslije studija počinje raditi u odvjetničkom uredu strica Gaje Filomena na Rivi. Od 1897. do 1925. tajnik je Trgovačko-obrtničke komore, a predsjednik je Saveza velikih industrija (vjerojatno do 1925.). Od početka sokolskog pokreta u Splitu, godine 1893., on je starješina Društva i Župe Vojvoda Hrvoje. U Splitu je 9. srpnja 1898. vjenčan. Mladenka je Danica Perković, kći Tome i Marije Vuletić, oboje iz Sinja, rođena u Supetru 15. listopada 1878., umrla u Zagrebu 25. siječnja 1964., ukopana u Splitu. Od godine 1910. zastupnik je u Dalmatinskom saboru, umjesto Vinka Milića, kao član Hrvatske stranke. Sabor je pravno postojao dok je postojala Kraljevina Dalmacija, ali je stvarno prestao raditi godine 1912. Bulat je nedugo prije završetka rata nastavio politički rad u Narodnom vijeću Slovenaca, Hrvata i Srba. Vijeće je utemeljeno 5. listopada 1918. u Zagrebu, a 26. je listopada *povjeralo čitavu unutarnju organizaciju Dalmacije »Upravi Narodne organizacije SHS za Dalmaciju« sa sjelom u Splitu*. Bulat je bio predsjednik Uprave. On je 29. listopada govorio u Splitu, a novinar je događaj ovako opisao: *Na Narodnom trgu bila je nezaboravna slika. Prekrio pust narod. Ni zrnice ne bi bilo na zemlju palo. Sav trg ovit zastavama. Općina okićena velikim trobojnicama: hrvatskim, srpskim i slovenskim. Prozori svih kuća na trgu puni općinstva: sve glava na glavi. Zastave se svrstale pred općinom, trublja dala znak mira i sada je progovorio s balkona općine narodni zastupnik i član Narodnog vijeća dr. Gajo Bulat. Bio je uzbudjen i glas mu je od zanosa zadrhtao*. U Splitu je bilo sjedište Zemaljske vlade za Dalmaciju, a Bulat je povjerenik za promet i javne radove. U novoj je državi član Demokratske stranke, a potom Samostalne demokratske stranke, u kojoj je bio predsjednik splitskoga mjesnog i oblasnog odbora te član glavnog odbora. Bulat je pisao u novinama (*Novo doba* i *Život*), spjevao je pjesmu Kralju kad je 29. rujna 1925., zajedno s Kraljicom, došao u Split. Prevodio je pjesme na talijanski (Šenoa).

ANKA (1899. – 1987.)

Vjenčana 31. ožujka 1921. u Splitu, Sveti Križ; muž je Petar Simić, kape-tan, poslije zapovjednik Kraljeve garde, pa obitelj do konca rata i muževe pogi-bije u Mitrovici (18. srpnja 1948. samoubojstvom u zatvoru) živi u Beogradu. Udovica i sin jedinac sele se u Zagreb i ona počinje raditi u Arheološkome mu-zeju i studirati povijest umjetnosti, a studij završava godine 1951. Od 1952.

do 1971. radi u Muzeju za umjetnost i obrt. Doktorsku je disertaciju obranila 15. siječnja 1957. Povijesnoumjetnička proučavanja usmjerava na nekoliko osnovnih slikarskih sadržaja, a to pokazuju naslovi tiskanih radova, ovdje prvi put sustavno sabrani i raspoređeni po vremenskoj odrednici. *Izložba minijatura u Hrvatskoj od XVI. do XIX. stoljeća*, 1953. (umnoženi strojopis). *Vjekoslav Karas 1821 – 1858, Nacrt za monografiju*, Peristil, Zagreb, 1, 1954. *Izložba ravenskih mozaika (30. X. – 22. XI. 1955.)*, Bulletin Instituta za likovne umjetnosti, Zagreb, IV, broj 9 – 10, 1956. (izložba u Muzeju za umjetnost i obrt). *Minijature u Hrvatskoj od XVI. do XIX. stoljeća*, Bulletin Instituta za likovne umjetnosti, Zagreb, II, broj 5, 1954. (izložba u Muzeju za umjetnost i obrt, 4. – 24. listopada 1953.; izložba je u veljači pokazana u Ljubljani, u Narodnom muzeju). *Vjekoslav Karas*, 1956. (doktorska disertacija, strojopis). *Vjekoslav Karas u zagrebačkoj štampi*, Iz starog i novog Zagreba, I, Zagreb, 1957. *Iz Afrike i Oceanije* (izložba u Muzeju za umjetnost i obrt, lipanj 1957.). *Vjekoslav Karas*, Zagreb, 1958. *Bottega del mosaico u Ravenni*, Bulletin Instituta za likovne umjetnosti, Zagreb, VI, broj 1, 1958. (opis radionice viđene kad je pohađala stručnu poduku od 31. ožujka do 13. travnja 1957.). *Matija Brodnik*, Iz starog i novog Zagreba, II, Zagreb, 1960. *Karolina Mihanović (1847 – 1895)*, Peristil, Zagreb, 3, 1960. *Neobjavljeni portreti Josipa Tominca*, Peristil, Zagreb, 5, 1962. *Aumatofoni, muzički automati 10. svibnja – 26. svibnja 1963.* (izložba u Muzeju za umjetnost i obrt, zajedno s vlasnikom naprava Ivanom Gerersdorferom). *Minijatura u Jugoslaviji* (dio: *Diplome, dukale, matrikule, statuti*), Zagreb, 1964. (izložba u Muzeju za umjetnost i obrt, 26. travnja – 15. lipnja). *Školovanje Mihaela Stroya*, Peristil, Zagreb, 6 – 7, 1963 – 1964. *Kiky Vices Vinci 9. – 25. IV. 1965.* (izložba u Muzeju za umjetnost i obrt). *Mihael Stroy*, Zagreb, 1967. *Sustreti s Lomnicom, Milka i Vilma Bedeković*, Velika Gorica, 1968. (izložba u Muzeju Turopolja). *Četiri minijature Ivana Zschea*, Iz starog i novog Zagreba, IV., 1968. *Slikar Ljudevit Cetinović*, Peristil, Zagreb, 12 – 13, 1969./1970. *O životu i radu Vjekoslava Karasa*, 1971. (umnoženi strojopis). *Mihael Stroy* (izložba u Muzeju za umjetnost i obrt, svibanj – lipanj 1971.). *Prilog istraživanju Waldmüllerova opusa u Hrvatskoj*, Peristil, Zagreb, 14 – 15, 1971./1972. *Minijaturisti zagrebačkog kruga 1840/1850*, Radovi Instituta za povijest umjetnosti, Zagreb, 1 – 2, 1972. *Katalog izložbe Fani Daubači*, Zagreb (Galerija Benko Horvat, 23. listopada – 4. studenoga 1975.). *Slikarstvo u Karlovcu devetnaestoga stoljeća*, Karlovac (Gradski muzej, 4. rujna – 3. prosinca

1978.). *Karlovački slikari*, Karlovac, 1979. *Fani Daubači-Brlić (1830 – 1883)*, Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji, 21, Split, 1980.

EDO (1901. – 1984.)

Studirao je pravo u Zagrebu, Parizu i Berlinu, stekao doktorat i počeo od-
vjetnički rad. Vjenčan je 6. studenoga 1929. u Splitu, Sveti Križ, s Danicom
Jerković iz Staroga Grada (rođena 9. kolovoza 1909.). U prijeratnom razdo-
blju, poslije dviju različitih stranačkih pripadnosti, konačno je bio u ustaškom
pokretu. U prvim danima rata, 15. travnja 1941., došao je s talijanskom voj-
skom u Split i sudjelovao u predaji gradskih vlasti vlastima Kraljevine Italije,
koje su vladale do 8. rujna 1943. U vremenu vlasti Nezavisne Države Hrvatske
bio je od kolovoza 1941. do siječnja 1942. poslanik u Rumunjskoj, a zatim
ravnatelj Hrvatskoga izdavačkog bibliografskog zavoda. Kad je u Dalmaciji
nestala talijanska vlast, Bulat je ušao u vladu Nezavisne Države Hrvatske kao
ministar za oslobođene krajeve. U borbama s partizanskom vojskom pošao je
15. rujna 1943. iz Sinja (uz Drugi bataljun Trinaestoga puka Sedme SS divizije
Princ Eugen) s namjerom dolaska u Split. Borbe su bile teške i dugotrajne, pa
je njemačka vojska ušla u grad u jutro 27. rujna. Nedugo poslije vratio se u
Zagreb, koji je napustio u svibnju 1945., a 1947. je uspio doći s obitelji (žena
i kćeri Jasna i Vjera) u Argentinu. Ondje je u časopisu *Hrvatska misao*, godine
1957. i 1958., tiskao svoje uspomene *Kroz borbe i iskušenja*.

BILJEŠKE

- ¹ Rodoslovlje Bulata proučio je Ivan Grubišić i svoje podatke mi je 28. prosinca 2017. po-
slao kako bih ja mogao proučiti uglednike iz splitske grane roda. Imena pišem hrvatski,
iako su izvorno pisana i latinski i talijanski. Pojedine grane u rodovima izvan Splita na-
brajam po rođenju do vremenske granice u godini 1836., jer se tada rodio prvi uglednik u
splitskoj grani.
- ² Njezina je sestra Marija (rođena u Splitu 15. studenoga 1837., vjenčana u Zadru 12. svib-
nja 1858., umrla u Zadru 5. svibnja 1907.) žena Miha Klaića (Dubrovnik, 19. kolovoza
1829. – Zadar, 3. siječnja 1896.).
- ³ Janko Ibler: *Gospodarsko-šumarska jubilarna izložba Hrvatsko-slavonskoga gospodarskoga
društva u Zagrebu godine 1891*. Zagreb 1892., 279. U knjizi su tiskani fotografski portreti
dužnosnika dalmatinskog izložbenog odbora. Predsjednik je Petar Tartaglia, potpredsjed-
nik Vinko Katalinić, aranžer paviljona Ante Bezić, blagajnik Vinko Juras, tajnik Gajo
Bulat mlađi, upravitelj paviljona Miho Obuljen.

THE BULAT FAMILY FROM SPLIT
AS THE SOURCE OF DISTINGUISHED INDIVIDUALS

Summary

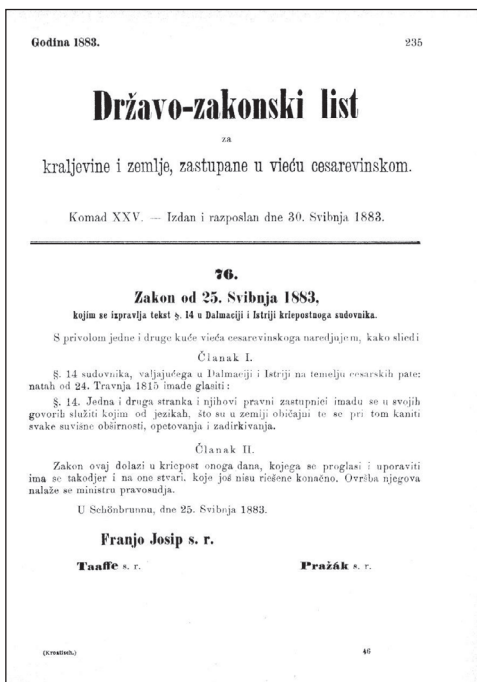
Having been misled by a number of unreliable sources on the Bulat family, the author has decided to analyse the Split and the Šibenik branches with specific emphasis on renowned individuals. Those were: Gajo Filomen (1836 – 1900), Gajo (1867 – 1927), Anka (1899 – 1987) i Edo (1901 – 1984).

Gajo Filomen, PhD (Legal Studies) was both a barrister and a politician, who participated in the activities of the Dalmatian Assembly in Zadar and the Imperial Council House of Deputies in Vienna. He was a strong advocate of various issues of public interest, such as publishing the newspaper *Il Nazionale* in the Croatian language in Zadar; establishing the public library, the party bank, the cultural association and the newspaper *Narod* in Split, et al. In Split, he participated in the work of the Town Council, first as its vice president and then as its president. His accomplishments, while in office, were, as follows: the introduction of the Croatian language in the curriculum of the two grammar schools; the renovation of the council building, the construction of the new theatre building; the introduction of Croatian as the official language of court procedures.

Gajo was Gajo Filomen's nephew, that is, the son of his elder brother Eduard. He held a PhD in Legal Studies and was also a barrister. In Austria-Hungary, he advocated Croatian national interests whereas in the Kingdom of Yugoslavia he supported the idea of integrated Yugoslavism. He also participated in the activities of the Dalmatian Assembly in Zadar.

Anka was Gajo's daughter. She received her PhD in the Art History at the University of Zagreb Faculty of Philosophy. Anka wrote about the 18th- and 19th-century Croatian male and female painters and curated numerous exhibitions in the Museum of Arts and Crafts in Zagreb.

Edo was Gajo's son. After he received his PhD in Legal Studies, he started to work as a barrister. He participated in political activities in two parties before the Second World War, and finally supported the fascist Ustasha movement. Consequently, he was appointed minister in the Independent State of Croatia, the so-called NDH. After the war ended, he fled to Argentina, where he spent the rest of his life.

Slika 1. Zakon od 25. svibnja 1883.
(iz službenog lista)

Slika 3. Gajo Bulat (J. Ibler,
Gospodarsko, 1892, 93)

Slika 2. Milan Amruš i Gajo Filomen Bulat (J. Ibler,
Gospodarsko, 1892, 279)